

ชีวิตใหม่ที่หลวงพ่OMETตามอบให้

ไพบุลย์ เทอญชูชีพ

R15013

ดิฉันอายุ ๕๕ ปี เป็นคน อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี โดยกำเนิด เป็นภรรยาของนาวาอากาศโทกรวัฒน์ เทอญชูชีพ สังกัดอยู่กรมสรรพาวุธทหารอากาศดอนเมือง มีธิดา ๒ คน คนโตจบปริญญาโท เกษตรศาสตร์มหาบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลพระจอมเกล้า จ.เพชรบุรี คนเล็กสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้ทุนจากมหาวิทยาลัยต้นสังกัดให้ศึกษาต่อปริญญาเอก ที่มหาวิทยาลัยมหิดล ขณะนี้อยู่ชั้นปีที่ ๓ (หลักสูตรกำหนด ๕ ปี) คนเล็กนี้แหละที่หลวงพ่Oได้ให้ชีวิตใหม่แก่เขา

ความจริงดิฉันได้รู้จักพระเดชพระคุณหลวงพ่Oจรัญ ตั้งแต่ลูกยังเล็ก ๕-๖ ขวบ ตอนนั้นดิฉันได้พาลูกไปดูต้นไม้ คุณกในวัดซึ่งร่มรื่นมีต้นไม้มาก หลายต้นจะมีคำกลอนที่เป็นคติติดไว้ ดิฉันชอบไปอ่านเพราะเหมือนต้นไม้แต่ละต้นได้พูดสอนแทนหลวงพ่O จำได้ว่าพาลูกไป ๓ ครั้ง เข้าไปกราบหลวงพ่Oทุกครั้ง ท่านก็จะบอกให้ลูกไปกินข้าว ดิฉันก็ได้แต่ประทับใจในความเมตตาของท่าน ได้เคยฟังท่านเทศน์บ้างเพียงเล็กน้อย ตอนนั้นมีพระวิโก้อยู่ด้วยและท่านได้มาสั่งสมาธิรวมกับพระทั้งวัด หูฟังหลวงพ่Oแต่ตามองพระวิโก้ เพราะท่านนั่งได้ตรงมาก รูปร่างใหญ่ไม่ไหวติงเลย เหมือนรูปปั้น ที่ท่านมาก แต่มันก็เหมือนดิฉันยังมีกรรมหนักอยู่ที่ไม่ได้รู้จักหลวงพ่Oในตอนนั้นให้มากกว่านี้ ถ้าไม่มีกรรมได้เข้าพบหลวงพ่Oเป็นประจำตั้งแต่ตอนนั้นชีวิตคงไม่เป็นอย่างที่เล่าให้ญาติธรรมฟังเลย

ดิฉันเป็นลูกคนเล็ก เรียนจบ ม.๖ สมัยก่อนไม่ลำบากเลย พอแต่งงานมีลูก ๒ คน ตั้งแต่ลูกเล็ก ๆ สามีก้เริ่มเจ้าชู้ ออกชายแดน ไปจังหวัดไหนก็มีภรรยาน้อยที่นั่น โดยดิฉันไม่รู้ พอมีคนบอกก็ไม่เชื่อ จนหนัก ๆ เข้าไปดูจึงรู้ ก็ได้แต่อดทน แต่ความ

อดทนก็มีชีวิตจำกัด เมื่อแม่ของดิฉันรู้ จึงได้บอกกับดิฉันว่า “ลูกเอ๋ยกลับบ้านเราเถิด ขายหน้า คนบ้านนอกเราไม่เป็นแบบนี้ ถ้าลูกของแม่กลับบ้าน เชื่อแม่ แม่จะปลุกบ้านให้ทำร้าน ลงทุนให้ค้าขาย ถ้าอยู่กับผัวแม่จะไม่ให้อะไรเลย” แต่สามีก็ดีย่างหนึ่งคือเงินเดือนเขาให้ดิฉันไปรับทุกเดือน เขาใช้แต่เบี้ยเลี้ยง ดิฉันก็เชื่อแม่หนีกลับบ้านโดยที่เขาไม่รู้ ตอนหลังเขารู้รีบตามไปอ้อ ทะเบียนเราไม่ฉีก มีน้ำชาขาคืออาจารย์ เจริญ สงวนพวก มาเตือนบอกไม่ให้หย่า เขาจะเป็นอย่างไรช่างเขา เราตั้งหน้าทำมาหากิน ส่งลูกเรียนให้สูง ๆ มีลูกดี ดียิ่งกว่าถูกรางวัลที่ ๑ ลูกสาวของดิฉันก็เป็นเด็กดีทั้งคู่ ว่าง่าย เรียนเก่งทั้งพี่ทั้งน้อง ดิฉันก็พำรสอนอย่างไม่หวังพึ่งสามี ให้พึ่งตัวเองดีที่สุด ให้ดูตัวอย่างแม่ ทั้งที่สมัยแม่โอกาสเรียนต่อก็มีมาก งานก็หาง่าย แม่ยังทิ้งมาแต่งงานกับพ่อ แม่ก็ต้องลำบาก

ดิฉันประกอบการค้าโดยขายของกินทุกชนิดทั้งของสดของแห้ง ใครถามหาอะไรเราเอามาขายหมด เป็นสรรพสินค้าย่อย ๆ ประจำหมู่บ้าน ขายของดีมาก ตั้งตั้งแต่ตี ๔ นอนก็ ๔-๕ ทุ่ม จนส่งลูกทั้งสองจบ โดยที่พ่อของเขากลับมาอยู่ที่บ้านพัก ทหารอากาศ เลิกเจ้าชู้ตั้งแต่เมื่อไร ดิฉันไม่ได้สนใจ เอาลูกไปดูแล ส่วนดิฉันก็ส่งเงินลูกคนเดียว ในขณะที่ชายของอยู่นั้น ใน พ.ศ. ๒๕๓๗ น้ำชาขาคืออาจารย์ เจริญ สงวนพวก ได้มาวานดิฉันให้ไปเป็นเพื่อนภรรยาของท่านเพื่อไปปฏิบัติธรรมที่วัด อัมพวันเป็นเวลา ๗ วัน ด้วยความเกรงใจ ดิฉันก็รับปาก แต่แม่ของดิฉันท่านเห็นแก่การขายของดี รู้สึกเสียดาย ท่านก็จะไม่ให้ไป น้ำชาขาคือดิฉันก็บอกว่า “ป่าครับถ้ามันจะจนภายใน ๗ วันก็ให้มันจนไป ขายมาตั้งนานก็ไม่เห็นรวย” แม่ของดิฉันก็ไม่ว่า ดิฉันก็บอกลูกค้า แล้วปิดร้าน ๗ วัน ดิฉันได้เข้าปฏิบัติธรรมครั้งนั้นรู้สึกซาบซึ้งมาก นึกเสียใจว่าแต่ก่อนเราไปอยู่ไหน นั่งมองคนที่มาสมัคร มาปฏิบัติ ผิวพรรณดี เรียบร้อย เป็นส่วนมาก เราหรือได้แต่ทำบุญ เราไม่เคยทำอย่างนี้ สามีเราออกขายแดนมีแต่พระพุทธรูป บูชามาบ้าง กราบครูบาอาจารย์ท่านแจกมาบ้าง ดิฉันก็กราบไหว้บูชาธรรมตาทุกวัน แต่ไม่รู้วิธีปฏิบัติ ตอนมาปฏิบัติครั้งนี้ก็ได้แต่อธิษฐานขอให้สามีของลูก

มีดวงตาเห็นธรรมด้วยเถอด ให้ได้เข้ามาวัดอย่างสามิภรรยาผู้อื่น ดิฉันออกจากกรรมฐานแล้วได้ลาหลวงพ่อกลับ แล้วก็ปฏิบัติธรรมจนทุกวันนี้

จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ สิ่งที่น่าไม่เกิดขึ้นก็เกิดขึ้นกับครอบครัวดิฉัน คือ ลูกสาวคนเล็กของดิฉันที่ชื่อ ปาริชาติ (ชื่อเล่นปู) ขณะนั้นสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร สอบชิงทุนเพื่อไปศึกษาต่อยังประเทศสหรัฐอเมริกาได้ โดยก่อนไปได้ขออนุญาตไปเรียนภาษาอังกฤษก่อน ๖ เดือน ขณะที่เรียนภาษาอังกฤษใกล้จะจบนั้น เกิดอาการเครียดเหม่อลอย ตอนนั้นเข้าไปเรียนที่กรุงเทพฯ ไปพักกับพ่อที่บ้านพักทหารอากาศ สามิโท มาบอกว่าลูกเป็นอะไรไม่รู้ ไม่เคยมีอาการอย่างนี้ ประกติลูกคนนี้เป็นคนเรียบร้อยอ่อนหวาน แต่ตอนนี้พ่อพูดกับเขาจะไม่เหมือนตัวเขาเลย ดิฉันก็บอกให้เขาปะเหลาะลูกกลับบ้าน สามิก็ได้พาลูกกลับบ้านด้วยความยากลำบาก จะกระโดดรถบ้างสารพัดนานพอคิดว่าจะถึงบ้าน พอมาถึงดิฉันได้คอยอยู่แล้ว ดิฉันและสามิได้พาลูกไปยังสำนักสงฆ์ยอดเขาสนามแจง (วัดยอดเขาสนามแจง อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี ในปัจจุบัน) ได้ไปกราบพระอาจารย์ทณง กิตติปัญญาญญ และพระอาจารย์ปริญญา (ท่านกลาง) เพราะท่านทั้งสองเป็นพระสายปฏิบัติ สายของหลวงปู่มั่น ลูกศิษย์ของหลวงปู่ชา สุภทโท กว่าดิฉันและสามิจะพาลูกขึ้นถึงยอดเขาได้ก็เป็นเวลาเย็นแล้ว พาไปกราบพระอาจารย์ทั้งสอง ลูกสาวก็ไม่พูด ท่านเสกน้ำมะพร้าวอ่อนให้กินก็ไม่ยอมกิน บอกกินไม่ได้ปากเล็กเป็นเปรต เขาจ้างมาให้มาฆ่า แล้วก็ไม่ค่อยพูด จนสามิดิฉันร้อนใจ เอามีดมอหลวงพ่อดำไปลูบตัวลูกสาว เท่านั้นลูกสาวก็ลุกขึ้นอาละวาด พูดเพ้อเจ้อต่างๆ นานา จนเหนื่อย แถมยังด่าพระอาจารย์ทั้งสองด้วย ท่านพระอาจารย์ทั้งสองพร้อมทั้งลูกศิษย์ที่ขึ้นไปทำวัตรเย็น ก็พร้อมกันสวดมนต์และแผ่เมตตาให้ นั่งสมาธิให้เป็นเวลานานจึงสงบ คืนนั้นดิฉันและสามิก็ได้ค้างที่บนยอดเขา ตอนก่อนเข้าก็ได้ให้สามิไปเอาเสื้อผ้า พาไปหาหมอดอนเอาของออก โดยที่ให้ลูกศิษย์ท่านอาจารย์ทั้งสองนำทางไป ท่านอาจารย์ทั้งสองให้ของคุ้มกันไม่ให้อาละวาดไปกับรถ ดิฉันได้รู้จักกับพระอาจารย์ทั้งสอง โดยที่ไปซื้อของที่ตลาดสดตอนเช้าเพื่อนำไปขาย ชื่อของเสรีจก็จะเจอพระอาจารย์ทั้งสองพอดี ดิฉันก็ต้องการทำบุญอยู่แล้ว จึงได้ชื่อของใส่บาตรท่านทัน

ทุกวัน เมื่อมีโอกาสก็ได้ทำกับข้าวจากที่บ้านนำมาถวายท่านบนยอดเขา ได้ขึ้นไปกราบถามปัญหาธรรมะเป็นประจำ จึงเป็นลูกศิษย์ท่านอีกผู้หนึ่งและท่านก็ได้มีเมตตาให้ดิฉันและญาติธรรมติดตามท่านไปกราบครูบาอาจารย์ของท่านในงานวันสำคัญต่าง ๆ เสมอ

ดิฉันได้พาลูกไปรักษาที่ต่าง ๆ หลายแห่ง หมดเงินไปมาก เขาว่าที่ไหนดีก็พาไปหมด บางครั้งกลับมาถึงบ้านลูกสาวคลุ้มคลั่งต้องจับกุมกัน ดิฉันก็ได้แต่ส่งสารลูกแอบร้องไห้เป็นประจำ ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่ได้เป็นแต่ลูก พ่อกับแม่ก็เป็นด้วย ลูกเอ๋ยกรรมอันใดหนอที่มาเกิดกับแม่ ชีวิตนี้แม่มีแต่ทุกข์กับทุกข์ พอแม่จะได้สบายลูกก็มาเป็นเช่นนี้ ให้แม่เป็นเสียดีกว่า แม่อายุมากแล้ว ลูกยังมีอนาคต คิดวกไปวนมาไม่รู้จบ โรงพยาบาลบ้านสมเด็จก็พาไป โดยมีคุณหมอฟิพัฒนา ชันตยานวงศ์ เป็นเจ้าของใช้รักษา ได้ให้ยาหลายอย่าง ยาพักผ่อน ยาคลายเครียด เพราะลูกสาวบอกว่าหนูแหว่มีคนมาสั่งให้ทำต่าง ๆ บางครั้งขาดสติ ขณะที่เฝ้ารักษาลูกอยู่นั้น เห็นคนมีอาการเหมือนลูกหลายคน ถามคุยกับพ่อแม่เขา เขาก็บอกว่าเป็นมานานแล้วไม่หาย ก็คิดเสียใจว่าลูกเราก็คงไม่หายเหมือนลูกเขา รักษาอยู่หลายวันคุณหมอก็สั่งให้กลับบ้านได้ เอายามาทานที่บ้าน

พอกลับมาบ้านดิฉันก็ให้ลูกอยู่บ้านพักหนึ่ง ก็ได้นำไปฝากนายชายที่อยู่บางแสนคือ รศ.จำเนียร สงวนพวก ไม่อยากให้อยู่บ้าน เพื่อนฝูงพี่น้องมาเยี่ยมซักถามสารพัดดิฉันเสียใจมากอยู่แล้ว รับไม่ได้ ซึ่งแต่ละคนก็พูดไม่เหมือนกัน มีคนบอกว่าให้ไปหาหมอที่เป็นพระ อยู่วัดตราขุ จ.สิงห์บุรี ดิฉันกับสามีและญาติก็ได้พาลูกสาวไปโดยโทรศัพท์ไปเรียนท่านก่อน ท่านก็ดีมาก ตอนนั้น น้ำท่วมไปลำบากมาก ท่านมีฐานะแต่ท่านก็บอกว่าให้เอาเด็กไปให้ท่านดูก่อน ท่านจะยังไม่ไปไหน พอท่านเห็น ดูอยู่นานท่านก็บอกว่า ท่านช่วยไม่ได้หรอก ฝึเต็มตัว ถ้าท่านไล่ออกเด็กรักก็จะตาย ท่านบอกว่าให้ไปหาพระสุปฏิปันโน หรือสำเร็จแล้วที่ท่านรู้อดีตปัจจุบันอนาคตถึงจะช่วยเด็กคนนี้ได้ ดิฉันสามีและญาติก็ได้ลาท่านกลับด้วยความเสียใจ พอมาถึงบ้าน คุณน้ำเจริญ

สงวนพวก ก็ได้คิดว่าพาไปหาพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญเกิด เหมือนหนึ่งจะหมดกรรม ดิฉันร้องอ้อทำไมดิฉันไม่ได้นึกถึงท่าน กรรมบังตาบังใจ จนเกือบจะเสียลูก

วันรุ่งขึ้นก็พากันไปกราบหลวงพ่อ เห็นลูกศิษย์ท่านนั่งคอยจำนวนมาก คุณน้ำเจริญก็ได้เขียนหนังสือรายงานท่านบอกสาเหตุที่เด็กเป็นอย่างนี้ มากกราบขอความเมตตาจากท่าน พอหลวงพ่อลงมา ลูกศิษย์กราบท่านหมดแล้วดิฉัน สามีลูกสาวและคุณน้ำเจริญนั่งอยู่ตรงกลาง ท่านหันมามองลูกสาว ชีหน้าพูดว่า “หนูมานั่งตรงหน้าหลวงพ่อได้อย่างไร หนูหมดอายุแล้ว วิบากกรรมเธอตามมา เธอหมดอายุแล้ว อาตมาดูหน้าผากเธอก็รู้ หลวงพ่อสงสารเธอจริง ๆ เธอยังมีบุญเก่า พ่อแม่เธอก็พอมีบุญบ้าง หลวงพ่อจะช่วยเธอให้ชีวิตใหม่แก่เธอ หลวงพ่อจะรับเธอเป็นลูกบุญธรรม รับเธอเป็นลูกบุญธรรมคนที่ ๕๕ ไม่ใช่หลวงพ่อยังรับง่าย ๆ นะ ลูกศิษย์นั้นเยอะมาก แต่ลูกบุญธรรมนั้นต้องพิจารณา หนูเป็นครูบาอาจารย์ หายแล้วจะได้ไปสอนคนอื่นอีกมาก”

คำพูดอันศักดิ์สิทธิ์เปรียบเสมือนน้ำทิพย์ของท่านยังระลึกอยู่ในใจของดิฉันตลอดมาจนทุกวันนี้ ต่อจากนั้นท่านก็ได้ให้ยาหอด้วยใบบัวให้ไปต้มให้ลูกสาวดื่ม จนกว่ายาจะจาง แล้วบอกอีกว่าให้ไปสอนได้แล้วเดี๋ยวจะเลยเวลา เขาจะไล่ออกให้แม่ไปอยู่ด้วย ท่านถามดิฉันว่าแม่มีอาชีพอะไร ดิฉันก็เรียนท่านว่าค้าขาย ท่านก็บอกว่าให้ปิดร้านเอาลูกก่อน ดิฉันกราบเรียนถามท่านว่าจะสอนได้อย่างไรเจ้าคะ หลวงพ่อบอกว่าให้ไปเกิดหลวงพ่อยังช่วย ไปรายงานตัวก่อน มันจะหมดเวลาแล้ว ความดีใจมีความหวังดิฉันลาท่านกลับบ้านเพื่อเตรียมตัวไปอยู่กับลูก ได้บอกลูกค้าจะปิดร้านชั่วคราว จะไปรักษาลูก เช้าวันรุ่งขึ้น ดิฉันและสามีก็ได้พาลูกไปที่มหาวิทยาลัยนเรศวร สามีขับรถไม่พูดเลยคงใช้ความคิด ดิฉันก็พูดกับลูก ชีโนนชีนีตามประสา ลูกก็ไม่ได้สนใจ ตอนนั้นคิดถึงแต่หลวงพ่อตลอด คิดไม่ออกว่าจะเอาอะไรพูดแทนลูก ใจก็อธิษฐานถึงหลวงพ่อยังช่วยลูกด้วยเถิด

เมื่อถึงมหาวิทยาลัยนเรศวร ดิฉันและสามีได้ขอเข้าพบท่านอธิการบดี ศ.ดร.สุจินต์ จินายน (ดำรงตำแหน่งในขณะนั้น) พอพบท่านอธิการบดี สิ่งที่ดิฉันวิตกมันก็ไม่ได้เกิดขึ้นเลย ท่านและรองอธิการบดี รศ.ดร.กาญจนา เจริญศิริ ได้ต้อนรับอย่างดี

เข้ามาดูบหัวลูกสาวอย่างมีเมตตา สอบถามทุกอย่างจากสามี ดิฉันพูดไม่ออกน้ำตา
มันไหลไม่หยุด นึกถึงแต่หลวงพ่อบาบซึ่งเหลือเกิน หลวงพ่อของลูกท่านดลบันดาล
เปิดทางให้คนที่ไม่รู้จักลูกเรามาก่อนให้ความช่วยเหลืออย่างมากและเต็มใจ โดยที่
ท่านอธิการบดีได้สั่งให้คุณแม่บ้านของมหาวิทยาลัยเข้าพบท่านเดี๋ยวนั้น ให้จัด
บ้านพักครอบครัวให้ภายในวันนั้น ให้ดิฉันพาลูกไปอยู่ในวันรุ่งขึ้น ตรงกับคำที่หลวง
พ่อได้บอกให้ดิฉันไปอยู่เป็นเพื่อนลูก (เมื่อก่อนลูกสาวไปสอน จะพักอยู่หอพักอาจารย์
โสด) ท่านอธิการบดียังบอกให้คุณแม่แต่งตัวให้ลูกสาว ขับรถมาส่งที่มหาวิทยาลัยนี้
ไม่เป็นไรมาชมจนกมไม่ มาพูดกับเพื่อนที่ช่วยกันไม่เป็นไร ดิฉันลาท่านกลับบ้านเพื่อ
เตรียมตัวไปอยู่ ขณะที่ดิฉันไปอยู่กับลูก สามีจะไปรับดิฉันและลูกมากกราบหลวงพ่อบา
บเป็นประจำ ไม่ว่าจะกลางวันหรือเย็น บางครั้งเข้าไปกราบที่โบสถ์ฟังท่านสวดมนต์ใน
ขณะที่ท่านทำวัตรเย็น บางครั้งสามีไม่ไปรับเพราะมาปฏิบัติธรรมที่วัด ส่วนดิฉันก็ได้
ปฏิบัติที่บ้านพักลูกสาวเข้าเย็น

ด้วยความเมตตาของหลวงพ่อบาบ ไม่นานลูกสาวก็ขอเข้าพบท่านอธิการบดี เพื่อ
ขอสอน ท่านก็เมตตาให้คุณนักศึกษาในห้องทดลอง (ห้องแลป) ก่อน ต่อมาอีกมา
กราบหลวงพ่อบาบ หลวงพ่อบาบก็ได้ให้ยาหอโบบัวอีกห่อหนึ่ง พร้อมทั้งท่านให้ลูกสาวก้ม
หัวต่อหน้าท่าน ท่านใช้นิ้วชี้ไปทางหัวลูกสาว ท่านฟังประมาณ ๒ นาที ท่านบอกว่า
หาย ตั้งแต่นั้นมาลูกสาวก็หายวันหายคืน จากการคุมแลปก็ได้สอน ต่อมาอีกไม่นาน
มากกราบหลวงพ่อบาบอีก หลวงพ่อบาบพูดขึ้นว่าลูกสาวทุกคนต้องได้เป็นดอกเตอร์หมด
พอดีตอนนั้นทางมหาวิทยาลัยเปิดรับสมัครนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา (ปริญญาโท
และปริญญาเอก) ลูกสาวได้กราบเรียนหลวงพ่อบาบว่าต้องการเรียนปริญญาเอกที่
เมืองไทยที่มหาวิทยาลัยมหิดล จะขอทุนและขออนุมัติทางมหาวิทยาลัยนเรศวรไป
เรียนต่อ หลวงพ่อบาบอนุญาตและให้พรไปสมัครสอบเป็นที่น่าอัศจรรย์มาก ภาควิชาที่
ลูกสาวเลือกสอบรับนักศึกษา ๓ คน (ภาควิชาชีวเคมี คณะแพทยศาสตร์ศิริราช
พยาบาล) พอสอบเสร็จลูกสาวสอบได้คนเดียว ต้องใช้เวลาเรียนถึง ๕ ปี) ขณะนี้ลูก
สาวเรียนอยู่ปี ๓ ชั้นปี ๔ ด้วยบารมีของหลวงพ่อบาบช่วยไว้โดยแท้จึงสอบได้ ระยะที่เรียน

อยู่ ลูกสาวจะหาเวลาว่างมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ครั้งละ ๓ วันบ้าง ๕ วันบ้าง ๗ วันบ้าง ลูกสาวมีปัญหาที่แก้ไม่ได้ ก็มากราบทำเรียนหลวงพ่อด้วยตัวเอง หรือ บางครั้งลูกสาวคิดผิด ๆ ดิฉันและสามีจะมากกราบเรียนท่านด้วยตนเอง หลวงพ่อกับท่าน จะเมตตาแก้ไขให้สำเร็จทุกครั้ง

ด้วยพระคุณอันสูงสุดนี้ ดิฉันและสามีจะปฏิบัติตามคำสอนของท่านจนกว่า ชีวิตจะหาไม่ ดิฉันและสามีจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเป็นประจำ ท่านจัดงานอะไร ก็จะมาเกือบทุกครั้ง สิ่งที่ดิฉันได้รู้ได้เห็นจากการมาวัดบ่อย ๆ ถ้าหลวงพ่อบอกกล่าว ญาติธรรมผู้ใด แล้วโปรดนำเอาไปปฏิบัติตามเถิด อย่าคิดว่าเป็นไปไม่ได้ หลวงพ่อกับท่านเป็นผู้ให้ ถ้าเราไม่รับจะได้หรือ เปรียบเสมือนท่านยื่นช้อนให้เราตักอาหารใส่ ปาก เราไม่เอาช้อนตักอาหารใส่ปาก อาหารจะเข้าปากเราไหม ทำจริง ๆ ปฏิบัติจริง ๆ เหมือนที่หลวงพ่อบอก ทำจริงก็ได้ของจริงไป ทำเล่นก็ได้ของเล่นไป บุญกรรมมีจริง ดิฉันและสามีเชื่อ ๑๐๐% หนังสือธรรมะ เทปธรรมะทุกตลับถ้ามีโอกาสอ่าน ฟังและ ศึกษา แล้วท่านปฏิบัติตาม ชีวิตท่านชาตินี้จะมีสุขตลอดจนภพต่อไปอีก หลวงพ่อบอกว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” ดิฉันได้มารู้จากการ ปฏิบัติธรรมจริงจึงตามหลวงพ่อนี้แหละ

บางครั้งดิฉันไปนั่งคอยท่านนาน ดิฉันก็ไม่ได้คิดอะไร เวลาทำอะไรก็คอยได้ แต่ บางคนไม่เคยเห็นหลวงพ่อด้วยเลย จะมากกราบท่าน แต่บอกว่าคุณท่านลงมาคงจะนาน ดิฉันอยากให้เห็นหลวงพ่อด้วย บอกให้เขาคอย เขาก็ไม่คอย มันก็เหลือวิสัยที่เขายังมี กรรมอยู่ การไปกราบหลวงพ่อด้วยแต่ละครั้ง ไม่จำเป็นต้องพูดกับหลวงพ่อด้วยหรือ ไม่จำเป็นต้องไปนั่งข้างหน้าท่าน ท่านเห็นหนอรู้หนอหมด บางครั้งเรานึกคิดอะไร ท่านก็ พูดตรงที่เรานึกคิด นั่งอยู่ที่ไหนก็ได้ขอให้ได้ยินเสียงท่านเถิด บางคนรีบกลับ บอกว่า ท่านไม่พูดด้วย นำสงสารแท้ ๆ ที่ไม่ทันรู้จักหลวงพ่อด้วยจริง ๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งดิฉันตั้งใจจะ ไปกราบท่านตอนบ่ายโมง พอไปถึงยังไม่ ๕ โมงเช้าดี ก็เห็นหลวงพ่อกับท่านนั่งรับรองลูกศิษย์อยู่ ดิฉันกับสามีรีบเข้าไปกราบท่าน ได้ยินว่าอีก ๕ นาทีหลวงพ่อด้วยจะขึ้นฉันเพล ดิฉันถวายของ กราบท่านแล้วรีบถอยออกมา แล้วไปรับประทานข้าวที่โรงทานของ

หลวงพ่อก็รับประทานข้าวจนเสร็จเดินผ่านมาเห็นหลวงพ่อยังคุยอยู่กับลูกศิษย์อีกมากมาย เข้าไปใกล้คนที่นั่งอยู่ด้านนอก ถามว่าหลวงพ่อดีขึ้นไปฉันเพลหรือไม่ เขาก็ตอบว่าไม่ได้ฉันเลย เป็นอันว่าวันนี้หลวงพ่อก็ไม่ได้ฉันเพลเลย หลวงพ่อดีสละมากเหลือเกิน

ด้วยความเมตตากรุณาที่หลวงพ่อมิให้ลูกศิษย์ทุก ๆ คน โดยที่ท่านไม่ได้เลือกตัวบุคคลเลย ขอให้ผลที่หลวงพ่อเมตตาให้ลูกศิษย์จงย้อนกลับไปให้หลวงพ่อดีอยู่เป็นร่วมโพธิ์ใหญ่ในพระพุทธศาสนา เป็นร่วมโพธิ์แก้วของลูกศิษย์ให้นานเท่านานด้วยเถิดเจ้าค่ะ

ด้วยความเคารพบูชาอย่างสูงสุด